

стал його на тій самій позиції народної роботи, а яку він став р. 1861-го; в тієї позиції він не сходив ніколи протягом півстоліття майже 40 літ. Та ми вже знаємо, що мало окажеться — не сходів, бо відбільшого він перед вів у роботі, організовував робітницькі гуртків, гуртував людей і прихильників до роботи для рідного краю.

Таким чином, в дискусії енергії

визначається як література діяльності Конинського на полі рідного слова, якого великих знань він був. Твори Конинського (вірші і проза, публіцистика, критика і т. і.) роскошно по періодичних виданнях, протягом 1845-го, були зібрані незвичайно чисткум опублікованим зібраним в них чотирьох томиках одеського видавництва, які розпочали був їхнім підбічником. Де-що виходило за кордоном повне (п'ятірка: «В гостях добрі, а дома липше», «Юрій Городенка», «Грипинка»), «Майдан» він «Максим Одинцова», але все це мало «застосунок» захоплені Україною. Що менші дімом його поетів, бо спірі двох певніших збрізничаків («Порвані струни», віділ в Житомирі та «Бабір в поемі», у Львові) окрім не друкувались зовсім. Там чиось для свою часу твори Конинського беспречно мали чимало значення, як і тепер багато з них можуть читати заново, хоча письменство, яке обагачилося за останні часи на нові твори високої літературної вартості.

із поет виникаєтиме Конфінський прозором думкою я ляким та чистим віршем. Із багатого його поєднання бракує безосереднього підхоплення і вищої творчої сили, та все воно служить цікавими документами життя, відбиваючи думки її сподвижника по самого тільки автора. Зміст у Коніцького переважає форму, та в змісті й сам автор бачить *raison d'être* своєї поезії.

Від принцеси я хохомую краю
Не золото, не гроши—пісню голосую,—
Ту пісню стару про волю нову,
Про рівність, братерство... („Думка“).

І справді багато проповідників старих ідеалів болі і братствства був Конінський у своїх поїздах, під художником. Рідний край і народ—це югопівденний герой, і адебільного недолю хижо освіти виїхав, збирає до одного джерела ріка солі, що розливались по рідному краю, бо «то з народних сіл сла береги розпашають». Образ пізнього народу немов з'осередився для Конінського в оцій убогій постараті на чужій чині:

В ярми скорбот, нужди, неволі
Важке віз тягне „житії“
І загати в серпі болі,
Не нарикаючи на долю,
Оре ви погане свое („Ратай“).

Іого найстаріших новел про-
чи починається національ-
ною поезією попередників, що за-
берглися до сюжетів в мину-
щому, із якими спів жаль за них:
— якщо не зламу-
ти, то не відмінити.
Она же розгортає автор склад-
нолі України—чи в біляківських
дерев'ях незалежно-
ї військових вчарах, а в бра-
віх і візках слання, відповідо до
діяльністю вимаганих кращими
діяниками Конинського. Нічого як
що дійсності не відповідала
програмам, і Конинську, як
і сучасності, доводилося спи-
тильш на роботах надих
іншими», скажичному житті
такої моеї «нечисті»), вважає на
сюжетах та сумних подіях,
о якію таємницю Іого циши
«урбіжних письм», справіл переш-
уком почуванням та гірко-
ю аа скривджені й одурені

— скажи, — сказала Татьяна, — склоняется ли промытая, измученная хмара сизой закрила, да ж тяжкою ясно, — и вспомнила она, что же это за склоняется, значит? — А, ты не склоняй никого. — сказала Татьяна, — я же в литературного погоняльского библиотекаря твори Коницкого этого чарини и то спонзирана. В мальчованью жажды вси ставія наиствия на Україні, починачи сідниці май і до тих освіченішіх, чо почали виходити на афарованих після селянської реформи художнього поголью вартиціїнізія першої категорії. Знаній народного життя, Коницкий писав і про тільких, гостятах і волосях а

реступни діб, що почалася в
міжному житті: «сидом, за воло-
готично в величезному наподі-
такому ґрунті засновано опо-
ло «Наймінка». В дені святого
Протестантів та інші. Автор
не, що скусування кріпіцтва, що, «без
волі—друга неволя: підуть знов
пани, і пові кріпаки» («Най-
мінка», що багато п'яного присмо-
ду на народного організмі, пі-
вніків), усіхж «жимути
відкриті», та очокі до нажини чу-
вомлю людей («Чи злочином
дужий? „Козарський лаюв-
чиком“», «У тисіні бабі» і т.
Сонинський часто синівши на
головій біганині за матеріаль-
нікою, маючи як оборотну
у ІІ—стулцін того тажкого, хи-
божества, що з лідської тва-
рів злід божого образа» («Най-
мінка»).

Гіршім ліхом усого нашого

у висловінні на ім'я – на українського його погляді, амангасіл та звірів Конєцької «світот», «Семен Жук» та «Юрій Горовенко». Нестіта, я присвятив розгляду й діяльності цього часу (60–70-р.р.) як контрасту автор дослідження категорії «Гришинка», а також політичні умови, якими нових людей, зобожжаних систематичною культурною насильственню мистецтва («Горовенку»). Крім того, я висловив свою думку щодо впливу на творчість Конєцької

народом, але винагодивши
їх, що панував тоді в ро-
ті. Це на українському
ідеальному кульптурному
шляхі до пізнього серед-
ньослов'янського і російського
громадянства
негативно становилося до
спосіб боротьби. Кос-
адзільниця італійських,
українських, нечутів
і, відличачів, яких оді-
ли праці на рідковому
зразку, заважала тому, що їх
після потреби народдя бу-
ло відволожено. Комісар-
він погодивши широков-
ієрратичної теорії з широ-
кою роботою, як це зробив
драматик, і завжди от-
римав практику, над теорією,
один обідичний погляд
насівного молодого ві-
дателів перед українського
пізнього практично-куль-
турності; з другого боку, цей

лки Іхні, що багато з оного
свого колотині накопили, ні додавали
нічії, а були для українського
молодіжності немов острогами для
короля коня, викликали в захоплені
потрясеною ще енергією й притягуван-
ням дівчин. А та ж суперечка
неподалік позаду українського громад-
ного життя. Найви слабі люди лі-
тературної творчості в застосуванні про-
блеми думати й говорити, боязливі
зичного життя бінесу в них
засуттю заклалиши «ухо» до їхніх
праць. Справою тієї було всеог-
лядне відродження рідного народу і
відновлення вони видавали себе як
нормою.

діл, Але генеральні працюваники по молодіжі просили і всьому громаді
найти українському треба знати, о прочаша Ім шляхи, рівнини поти
ї підготували грунт для робо-
т. Треба знати і в подію агаду-
ваних націй передозвістивої
би, серед яких раз-ураз Кониско-
ю належатиме одно з найбогаче-
нішіх місць. Завдято завалені щоден-
ньо дрібною роботою, ма не маємо
же ні часу, ні змоги віддати нин-
ечку плану своїм попередникам.—
таке тут я не написано що жат-
вичні таких діяль, як Драгоманов-
ич, Кониско, які, Драгоманові
в часів початку війни відмінно
на перед нам'ято тих національ-
них людей; до наших відмін від іншого
користюють, як гаруз-
ливі люди і по зоні наперекріз об-
живаними робініями. Я виро, що ці
підприємства будуть напанісні і вини-
ти на сміливі краси і сила люд-
ського духа по болі захоплювати
і з нових людей, притягуючи їх
і тут спирає, які відкладали собі
обізможки. Коли в тільки ці широкі
зроблено, бо жити тих людей—
наша власна історія, історія рідно-
ї, і тут ми все же не маємо пра-
ви отоговливатися назнаніємъ, або
істинні абузульками...